

HỒI 652

Đao Pháp Nhập Binh

Hư Hành Chi nói: “Bạt gia chỉ nói một câu, ‘Thiếu soái nếu có thể dùng đao pháp áp dụng vào binh pháp thì Lý Thế Dân sẽ không thể nào là đối thủ của người’.”

Trần Lão Mưu vỗ bàn tán thưởng: “Tiểu Bạt thật là tinh mắt.”

Khấu Trọng trầm ngâm rồi nói: “Khi trước ta từ binh pháp áp dụng vào đao pháp, giả như lại từ đao pháp áp dụng vào binh pháp, vậy không phải Thiếu Soái quân sẽ tinh nhuệ linh động như Tinh Trung Nguyệt của ta hay sao. Con bà nó, tại sao điểm lợi hại vậy mà trước đó gã không trực tiếp nói với ta?”

Hư Hành Chi thấp giọng nói: “Bạt gia có lệnh, phải đến lúc ngài sẵn sàng tấn công Khai Phong, mới nói thẳng cho Thiếu soái biết quan điểm của Bạt gia.”

Khấu Trọng hai mắt đỏ lên, cảm nhận sâu xa được lòng ưu ái và quan tâm của Bạt Phong Hàn dành cho mình, đến mức thay đổi tác phong “răn dạy nghiêm khắc”, mà nhờ Hư Hành Chi thận trọng khuyên răn nên hiệu quả càng hiển hiện rõ ràng. Miễn là dụng binh như dụng đao, khi lưỡi đao đôi bên đối nhau quyết không có lòng nhân từ như đàn bà, như người Đột Quyết vẫn thường khinh miệt.

Thanh âm Hư Hành Chi tiếp tục rót vào tai gã: “Hiện tại, Hạ vương đối với Thiếu soái ít nhiều đã sinh nghi, nếu Thiếu soái vẫn y ước tiến quân vào Hồ Lao sẽ cho Hạ vương hiểu lầm đại quân Tống Khuyết đang đến, lại không hiểu được nỗi khổ tâm của Thiếu soái, nói không chừng sẽ xảy ra một trường xung đột, chuyện này đối với hai bên chỉ có hại mà không có lợi gì.”

Trần Lão Mưu tiếp lời: “Hư quân sư nói rất hữu lý, chúng ta nên thủ không nên công, Lý Thế Tịch vốn chẳng phải là kẻ tầm thường vả lại có Hương Ngọc Sơn ám trợ, chúng ta thật không nên mạo hiểm tấn công.”

Khấu Trọng hít một hơi chân khí tĩnh táo một chút, hoang mang nói: “Chúng ta quả không nên vội vàng vọng động, bằng không nếu trọng binh của họ Đạp bại trận, trên đường

chúng ta lùi về Trần Lưu khẳng định sẽ bị Lý Thế Tích chặn đứng, hai vị có phương cách nào ứng phó chăng?”

Hư Hành Chi trầm giọng nói: “Đào địa đạo, trấn thủ Tương Dương.”

Khấu Trọng giật mình chấn động tỉnh táo trở lại, lặp lại từng lời Hư Hành Chi: “Đào địa đạo? Trấn thủ Tương Dương?”

Trần Lão Mưu giành nói: “Đào địa đạo, chiều này ta cũng vừa nghĩ ra, về mặt này ta khá tinh tường hãy để ta phụ trách, Thiếu soái hãy yên tâm. Thêm nữa, theo ‘Thụ Tĩnh Bình Quyền Pháp’ trong cơ quan học của Lỗ Diệu Tử di truyền mà Thiếu soái đưa, có nói về việc đào địa đạo thế nào cho sâu cho dài, chỉ cần đào ba lối địa đạo, một khi Lạc Dương bị vây hãm ắt chúng ta có thể nhanh chóng thoát lui.”

Khấu Trọng gật đầu nói: “Hiện tại Lạc Dương gần như nằm dưới sự khống chế của bọn ta nên việc đào địa đạo tuyệt không thành vấn đề. Chuyện Mưu lão đề nghị có thể tiến hành, vậy Mưu lão cần tối đa bao nhiêu nhân thủ?”

Trần Lão Mưu đáp: “Muốn đào ba ngõ địa đạo mà không ai hay biết, địa đạo vừa rộng vừa thông thẳng ra bên ngoài thành Lạc Dương, đào được địa đạo chẳng những cần công cụ đặc biệt mà còn cần công binh đào hầm phải tinh thực nữa, ta cần khoảng một trăm nhân lực là các trai tráng thanh niên, Lão Mưu có thể nắm chắc nội trong một tháng là có thể hoàn thành xong ba địa đạo.”

Hư Hành Chi nói: “Cứ theo tình thế trước mắt, cho dù Thiếu soái có thể nhân lúc Lạc Dương bị đánh bại mà thoát thân thành công nhưng lùi về phía đông là Trần Lưu cũng là đứt đầu vào lưới. Chỉ còn cách lùi về phương Nam, nếu có thể theo đường thủy rộng rãi quang đãng đến Tương Dương thành, thông qua Hán Thủy nhập Hoài, xuôi dòng theo thuyền đến Chung Ly, rồi theo đường vòng quay lại Lương Đô, có thể dẫn dụ quân Đường ngàn dặm truy đuổi làm giảm sức ép lên Trần Lưu, nhất cử lưỡng đắc.”

Khấu Trọng chau mày nói: “Còn Tương Dương?”

Hư Hành Chi đáp: “Tương Dương tuy không phải là thành lớn nhưng nó nằm ở trung du Hán Thủy, phía tây tiếp giáp Ba Thục, phía nam khống chế Tương Sở, phía bắc nối liền Hà Lạc. Nếu không đoạt lấy Tương Dương thì Thiếu soái mé đông bị binh lực Khai Phong chặn đứng, trước thì không đường tiến, sau thì có truy binh khiến tình hình rất nguy ngập.”

Khấu Trọng hỏi: “Hiện thời Tương Dương tình thế thế nào?”

Hư Hành Chi nói: "Theo như tình báo, hơn mười ngày trước Tương Dương thành đã bị đại tướng của Lý Thế Dân là La Nghệ công hạ xong. Chu Xán, Tiền Độc Quan đã bị bắt áp giải đến Quan Trung, binh lính song phương tử thương trầm trọng, Tương Dương hào thành bị lấp, thành tường bị phá hủy nhiều chỗ nên trong một vài tháng không thể tu phục lại được, bởi vậy nếu như lúc này chúng ta bỏ Chung Ly công kỳ vô bị. Nhân lúc thủy sư Đường quân hầu như tập trung ở Lạc Dương, Hồ Lao và Khai Phong không chiếm giữ thủy đạo, chúng ta có cơ hội thành công rất lớn. Nhưng ngày phát động công thủ Tương Dương nhất thiết phải được tính toán chuẩn xác phi thường, quá sớm thì địch nhân có cơ hội phản kích, muộn quá thì không thể phối hợp cùng Thiệu Soái quân rút khỏi Lạc Dương."

Trần Lão Mưu tiếp lời: "Tấn công Tương Dương thành hay bại chủ yếu ở sự bí mật, do vậy cần phải cẩn thận xem xét kế hoạch, chuyện quan trọng này nên giao cho Quân sư phụ trách."

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Giả như chúng ta đoán sai, kẻ thắng là Đâu quân thì sẽ thế nào?"

Hư Hành Chi đáp: "VẬY Thiệu soái phải lập tức ly khai Lạc Dương, bằng không Đâu Kiến Đức trở mặt thành thù không để Thiệu soái ly khai, sẽ thành ra ba ba trong rọ. Lòng người khó lường, tuy Thiệu soái luôn dùng chân tâm đối đãi người khác nhưng không chắc người khác cũng vậy."

Khấu Trọng nhớ tới chuyện Đâu Kiến Đức ra lệnh Lưu Hắc Thác lưu thủ phía sau, một mặt có thể trước đập tan Đường quân nhưng sau là định kế tiêu diệt Thiệu Soái quân.

Đồng thời cũng có thể nhận thấy vị thủ tịch mưu thần của gã chẳng những tài trí hơn người mà còn thông tình đạt lý hiểu biết sự đời. Y cùng Trần Lão Mưu đến khuyên giải gã, cũng vì họ Trần đã biết gã từ thuở hàn vi, có thể nói là nửa thầy nửa bạn, cho dù có chỉ mặt Khấu Trọng gã mà mắng thì gã cũng chỉ có thể cúi đầu lắng nghe mà thôi.

Khấu Trọng thở dài một hơi, nói: "Các người có nắm chắc là vừa giữ vững Trần Lưu, Lương Đô lại vừa xuất binh tấn công Tương Dương không?"

Hư Hành Chi đáp: "Trong mười mấy ngày tới, chúng ta ngày đêm tăng cường phòng bị ở Trần Lưu và Lương Đô, ven bờ gia tăng thành lũy, thủy đạo thì tăng cường Phi Luân thuyền, Lý Thế Tích cho dù binh lực có gấp đôi chúng ta nhưng nội trong thời gian ngắn cũng không thể công dã được Trần Lưu, lại không thể trùng phá phòng tuyến quân ta phía bắc. Một khi Thiệu soái quay về từ Lạc Dương thì Lý Thế Tích không thể ngồi nhìn, chỉ cần chiến

thuật chúng ta thích hợp, khi mà Thiếu soái đích thân chỉ huy và thuộc hạ cùng phối hợp là có thể bao vây Lý Thế Tích, một khi sự uy hiếp Đâu quân đối với Đường quân tiêu trừ thì Thiếu soái không còn cố kỵ gì nữa.”

Khấu Trọng thầm thở dài một tiếng, gã thì nghĩ cho Đâu Kiến Đức, còn Bạt Phong Hàn thì lại nghĩ cho gã, Hư Hành Chi với Trần Lão Mưu lại vì vinh nhục tồn vong của Thiếu Soái quốc ắt giữa ba bên tự nhiên là sẽ có mâu thuẫn. Bản thân gã là lãnh tụ của Thiếu Soái quốc nên tự nhiên là phải đặt lợi ích của những người đi theo gã lên hàng đầu, tuyệt đối không thể nghĩ riêng cho mình đưa Thiếu Soái quốc rơi vào hiểm cảnh. Điểm thuyết phục nhất trong luận điểm của Hư Hành Chi chính là chuyện hội sư với Đâu Kiến Đức chỉ là ý của một phía Khấu Trọng, họ Đâu kia chưa chắc đã thật tình mà rất có khả năng thừa thế trở mặt nữa.

Lúc này Lạc Kỳ Phi vội vội vàng vàng chạy tới, chỉ nhìn thần sắc gấp gáp của y, có thể biết có chuyện quan trọng cần cấp báo.

oOo

Ngoài thành tiếng chém giết kêu la vang trời, trận chiến đến hồi kịch liệt.

Quân công thành cùng quân thủ thành đã qua hai canh giờ giao chiến nhưng thành trì vẫn chưa thể hạ được, hai bên đều tổn thất không ít.

Lô Quân Ngạc quả không hổ là danh tướng Đường thất thân kinh bách chiến, không hề trúng kế của Ma Thường mà chia binh men theo hào thành trước Hậu Tái môn, cuối cùng cho mai phục hai ngàn kỵ binh tại hai cửa Hậu Tái và Định Đỉnh, im hơi lặng tiếng.

Quân Đường, do tập trung toàn lực, đã lấp kín được vòng hào thứ nhất, vượt hào tấn công trận địa tháp tên của quân thủ thành ở bên ngoài vòng chiến hào thứ hai.

Toàn bộ quân chủ lực của cao trại, do Lô Quân Ngạc suất lĩnh, áp sát bờ nam của vòng hào thứ hai, dùng cung tên và máy ném đá tấn công quân thủ thành ở bên kia hào, khiến bọn họ không thể nào tiến về phía trước, càng không thể lấp hào được.

Hai trại địch quân còn lại luân phiên công kích vào mé phải của quân thủ thành vượt hào từ lỗ hổng của lớp hào thứ hai, cắt nát từng đợt từng đợt tấn công của quân thủ thành.

Một trong hai tòa tháp tiền bị một tảng đá lớn phá hủy, tòa còn lại cũng đã bắt lửa, nhưng máy bắn đá phía sau lớp thành đất dày vẫn phát huy lực sát thương rất lớn.

Tên bắn qua bắn lại mù mịt đầy trời.

Phía Từ Tử Lăng có khoảng hai mươi chiếc xe lừa chiếc bị đá bắn trúng, có chiếc bị hủy bởi hỏa tiễn, chỉ còn lại năm chiếc đang chắn tên của đối phương, cũng may là mười máy bắn tên vẫn còn bảy máy chưa bị phá hỏng, vẫn có thể cản bước địch nhân công tới, lực bắn có thể xuyên qua thuẫn bài xe chặn tên của đối phương, phát huy khả năng ngăn địch phòng địch trên chiến trường.

Ước chừng ba thùng đá tảng còn chưa bị phá hủy được tập trung công kích vào trận địa tường đất của đối phương, đã trở thành vũ khí cực kỳ lợi hại uy hiếp đến máy bắn đá siêu cấp của địch nhân.

Ngay khi toán quân mâu thuẫn và cung tiễn Đường quân bị đẩy lùi lần nữa khỏi lớp hào thành thứ hai, bộ binh kỵ binh Đường quân tấn công vào mé hông liền lùi nhanh ra như thủy triều rút.

Từ Tử Lăng thấy thời cơ đã tới, hạ lệnh một tiếng suất lĩnh một ngàn năm trăm thủ hạ, nhắm thẳng địch nhân chém chém giết giết, tả thủ nắm thuẫn, hữu thủ cầm thương xông lên phía trước, thi triển thuật "Nhân mã như nhất" thúc Vạn Lý Ban vọt nhanh như gió, địch nhân lui quân chỉ vừa kịp bắn ra hai đợt tên thì đã bị gã đuổi tới, trường thương gã quét đến đâu, địch nhân người ngã ngựa nhào đến đấy, trận thế tan vỡ.

Trận thế đại loạn như sóng vỗ bờ, phút chốc quân Đường đã rút ra ngoài lỗ hồng lớp hào thành thứ hai. Theo sau Từ Tử Lăng kỵ binh hùng hùng khí thế sát địch, địch quân lớp rơi xuống hào thành, lớp còn lại may mắn rút khỏi lỗ hồng thành hào liền đào tẩu tứ tán vô cùng hỗn loạn.

Dương Công Khanh và Ma Thường thấy đã chiếm được tiền cơ, liền chỉ huy đội thứ hai xông lên lấp vào vị trí của tiền quân, mở một đợt tấn công mới vào trận địch, tăng áp lực lên quân chủ lực của Lô Quân Ngạc, khiến y không thể phái binh nghênh chiến Từ Tử Lăng và một ngàn năm trăm tinh kỵ xông ra từ lỗ hồng của vòng vây.

Hai cánh tả hữu trại địch thấy tình thế bất diệu, lần lượt xuất hai đội kỵ binh, mỗi đội ngàn quân nhằm chặn đứng Từ Tử Lăng đang xông tới thông qua lỗ hồng của lớp hào, trong tình huống thế này chỉ có kỵ binh với tính cơ động cực cao mới có thể khắc chế được kỵ binh đối phương, bằng không nếu để Từ Tử Lăng tung hoành chiến trường, từ bên cánh hoặc phía sau tấn công quân chủ lực của Lô Quân Ngạc thì hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Lô Quân Ngạc quả nhiên lâu thông binh pháp, suất lĩnh ba ngàn kỵ binh lưu thủ phía tả bày bố trận, dĩ dật đãi lao, chỉ cần Tử Tử Lãng dám đánh tới thì lập tức phản kích một đòn quyết định.

Nhất thời, tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng hò hét chém giết vang trời, tình huống chiến trận hết sức ác liệt.

Từ Tử Lãng vừa vọt qua lỗ hổng hào thành, tâm niệm chuyển động không ngừng, lập tức đoán ra chiến lược của địch nhân, giả như gã bất chấp tất cả, trùng kích quân chủ lực hùng mạnh của Lô Quân Ngạc, nhất định phía sau sẽ bị hai trại kỵ binh địch còn lại cắt đứt, bọn gã sẽ biến thành cô quân, hữu tử vô sanh, chỉ e rằng không một ai có thể thối lui lại lỗ hổng hào thành.

Chính vào lúc này một bóng người không biết từ đâu hiện ra, hướng về phía Lô Quân Ngạc đang chỉ huy đám kỵ binh. Từ Tử Lãng nhãn lực lợi hại, vừa liếc nhìn đã nhận ra Bạt Phong Hàn, ý niệm lui binh vừa nảy trong đầu đã bị gạt phăng, liền hét lớn: "Hãy theo ta!"

Liền khi đó gã suất lĩnh một ngàn năm trăm kỵ binh xông tới Lô Quân Ngạc ở ngoài ba ngàn bộ, chỉ cần sự chú ý của Lô Quân Ngạc tập trung cả lên mình gã ắt Bạt Phong Hàn có thể thừa cơ thâm nhập.

Lúc này ở hai cửa phía đông quân thủ thành đã khai môn xuất kích, nhiệm vụ của bọn họ là vùi lấp hào thành chứ không phải thủ thành, có tác dụng kèm chế Lý Nguyên Cát xuất quân.

Do địch nhân không thấy được quân thủ thành theo lối hào xuất kích, mặt khác lực lượng ngoài thành chỉ đủ để phòng thủ hào thành, không thể tấn công, bởi vậy tuy tổng quân lực Đường quân gấp bội quân thủ thành, nhưng cũng chỉ để phòng thủ không thể đưa quân chi viện.

Chiến tranh thắng thua quyết định trong một thời khắc, nếu Từ Tử Lãng cùng đám kỵ binh bị tiêu diệt toàn quân, Lạc Dương không cần đánh nữa sẽ tan rã ngay.

oOo

Lạc Kỳ Phi thở dài một tiếng nói: "Đậu Kiến Đức phong Mạnh Hải Công, Từ Viên Lãng làm soái tướng, theo đường thủy áp tải lương thảo, vào bảy ngày trước đã ngược dòng Hoàng

Hà bắc tiến, quân lực khoảng ba mươi vạn, nghe truyền đã vây hãm Quán Châu, sau đó lấy Huỳnh Dương cùng hơn mười tòa thành phụ cận, rồi hạ trại ở bình nguyên phía đông Hồ Lao, hiện dựng doanh trại ở Bản Chữ làm bộ chỉ huy lâm thời."

Hư Hành Chi cùng Trần Lão Mưu nghe nói cùng trợn mắt lên nhìn gã, Đẩu Kiến Đức có thể trong vài ngày mà công hãm Quán Châu cùng Huỳnh Dương hai đại tòa thành, thật khiến cho người ta không tin nổi.

Lòng Khấu Trọng bất giác trầm hấn xuống, thở dài nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, Lý Thế Dân cố ý bỏ qua cho mấy thành ở mặt đông Hồ Lao, khiến địch kiêu căng không đề phòng mà cứ tiến sâu vào trong kéo dài đường vận lương, lúc này lương thực khan hiếm, chẳng những cung ứng một lượng lớn cho quân đội mà còn phải chiếu cố cho dân đen của mấy thành này, thế mà Lý Thế Dân lại lấy đi một lượng lớn lương thực từ trong các thành nữa."

Trần Lão Mưu biến sắc nói: "Lý Thế Dân đúng là khôn ngoan, thâm độc, cầm lên được hạ xuống được, Đẩu Kiến Đức quả thực không là đối thủ của hắn. Nhưng Hạ quân lấy đâu ra ba mươi vạn quân như vậy?"

Lạc Kỳ Phi nói: "Quân Đẩu Kiến Đức chỉ viện cho Lạc Dương không quá mười lăm vạn quân, lại chia quân trấn giữ ở Quán Châu và Huỳnh Dương, hiện tại số có thể ra tiền tuyến chỉ khoảng mười vạn."

Hư Hành Chi nói: "Lý Thế Dân bỏ canh phòng ngoài thành Quán Châu và Huỳnh Dương, hành động này có ý gì?"

Lạc Kỳ Phi đáp: "Quân Lý Thế Dân đồn trú tại Lạc Dương được chia làm hai, một là lưu lại mười vạn quân giao cho Lý Nguyên Cát chỉ huy, Khuất Đột Thông và Lô Quân Ngạc làm phó vây quanh Đông Đô, còn lại là tự y suất lĩnh năm vạn quân tiến công Hồ Lao, nghe đồn đã cùng Đẩu Kiến Đức giao chiến, Đẩu Kiến Đức bị thiệt thòi lớn, binh sĩ tử thương hơn ngàn, thủ hạ dưới trướng là Ân Thu cùng Thạch Toàn bị bắt giữ, thử hỏi Đẩu Kiến Đức còn dám tiến quân nữa sao."

Khấu Trọng hận không thể lập tức tới Bản Chữ, hỗ trợ Đẩu Kiến Đức đại chiến với Lý Thế Dân, nhưng gã biết rằng điều này là vọng tưởng, không còn cách nào chỉ thăm thử dài nảo ruột.

Trần Lão Mưu nói: "Xem tình hình này, Đẩu Kiến Đức thật không hay rồi."

Hư Hành Chi nói: "Nếu y phòng thủ Bản Chữ nghiêm mật, Lý Thế Dân cũng không làm gì y được."

Lạc Kỳ Phi nói: "Cứu binh như cứu hỏa, thành Lạc Dương sắp bị hạ, Đâu Kiến Đức sao có thể lưu thủ Bản Chữ?"

Khấu Trọng cười khố nói: "Hắn còn e sợ đại quân Tống Khuyết bắc thượng đến đóng ở Lạc Dương trước một bước, do đó hắn phải quyết đưa binh đến trước, nếu không có e ngại này thì Lý Thế Dân cũng có thể điều binh chặn đứng hậu phương của Đâu Kiến Đức, cắt đường vận chuyển lương thảo, rồi phong tỏa thủy lộ Đại A ép Đâu Kiến Đức phải xuất kích."

Hư Hành Chi hít một hơi thanh khí, nói: "Thiếu soái nhìn đúng lắm."

Lúc này có thủ hạ đến báo Đỗ Phục Uy đến cầu kiến, Khấu Trọng nào ngờ lão gia của mình lại đến trong tình hình này, hơn nữa lại còn đến đúng lúc gã đang ở Trần Lưu, bằng không ắt sẽ không gặp được gã. Nghĩ đoạn gã liền chạy ra ngoài nghênh đón với tâm trạng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

oOo

Đội kỵ binh một ngàn năm trăm quân theo sau Từ Tử Lăng đích thị là kỵ binh tinh nhuệ nhất của Thiếu Soái quân, do năm trăm quân Phi Vân kỵ cùng một ngàn kiêu kỵ Dương gia quân hợp thành theo lối hồng hào thành lao tới, khí thế như phá trúc chẻ tre.

Từ Tử Lăng một mình một ngựa xông thẳng về phía Lô Quân Ngạc vừa bị chặn ngã, cuối cùng cũng cảm nhận được mùi vị chỉ cần thắng lợi mà bất chấp mọi thủ đoạn trên chiến trường. Một ngàn năm trăm kỵ binh phía sau đều đang dõi theo gã, quyết định của gã sẽ ảnh hưởng cực kỳ lớn đến tương lai sống chết của họ. Gã có thể không nghĩ đến mình, nhưng lại không thể không nghĩ đến những người đó.

Trên chiến trường đầu rơi máu đổ, điều duy nhất gã nên làm là ban cho kẻ địch đòn đánh chí mạng nhất chứ không phải là lòng nhân từ.

Từ Tử Lăng gác trường thương lên đùi, ném thuẫn bài sang một bên, tay trái cầm cung, tay phải rút tên, lúc này khoảng cách giữa gã với kẻ địch đã rút ngắn còn khoảng ngàn bước.

Lô Quân Ngạc cùng bọn thủ hạ tướng lĩnh kìm ngựa đứng trước kỵ trận, trên mặt mang nụ cười lạnh lẽo khinh miệt, rõ ràng cho rằng Từ Tử Lăng không biết lượng sức tự đem thân

vào chỗ chết. Bọn kỵ binh hai bên đã lấp tên vào cung chĩa vào Từ Tử Lăng mà không hề hay biết nơi ánh đuốc không chiếu tới có Bạt Phong Hàn tay cầm Xạ Nguyệt cung mau chóng áp sát tới, chỉ còn trăm bước nữa Lô Quân Ngạc sẽ nằm trong tầm bắn của y.

Bên phía Dương Công Khanh không ai hiểu nổi tại sao với tính cách của Từ Tử Lăng lại tham công mà bất chấp phía sau bị chặn vẫn xông thẳng vào trận địch, nhưng đã không còn sự lựa chọn nào khác, trung quân do Bạt Dã Cương thống lĩnh, tả quân của Đoàn Hùng Tín, hữu quân của Đoàn Đạt toàn bộ đều xông lên tiền tuyến, dùng đá tảng lớn và cung tên tấn công trận địa sau lớp hào thứ hai của địch nhân từ xa.

Còn lại năm mươi chiếc xe cơ động, năm cỗ xe lừa do Dương Công Khanh và Ma Thường chỉ huy xông lên phía trước.

Để giải trừ sự uy hiếp bên phải, bảy tám chiếc máy bắn tên Bát cung nỗ tiễn đã quay đầu tiến lên phía trước, lập tức làm tăng khả năng sát thương của quân thủ thành với địch nhân.

Tình huống chiến trường kịch liệt lên đến tột đỉnh.

Khi còn cách Lô Quân Ngạc khoảng tám trăm bước, Từ Tử Lăng liền lấp tên vào dây cung kéo căng Thác Mộc cung, tâm thần tiến vào cảnh giới “Độ hữu nhập vô, vô trung sanh hữu” (từ có thành không, không có mà thành có), bắn ra một mũi tên.

Loa Hoàn kinh phát động, so với Bát cung nỗ tiễn còn nhanh, còn hung bạo hơn gấp bội.

Lô Quân Ngạc nhìn Từ Tử Lăng phát tiễn, trong lòng thậm chí cười thầm gã lại dám phát tiễn ở cự ly xa như vậy, nháy mắt bóng tên bay vút tới cách chừng năm trượng, chẳng những dư lực không giảm mà tốc độ càng nhanh mạnh hơn nữa. Gã không hổ là danh tướng Đường thất thân kinh bách chiến, bối kiếm xuất ra như thiểm điện bổ thẳng về phía trước.

“Choang!”

Lô Quân Ngạc toàn thân chấn động, lắc lư trên lưng ngựa suýt chút nữa thì ngã bổ nhào, tên bắn tới tuy bị y gạt xuống đất, nhưng cánh tay y cũng không khỏi tê rần rần, khí huyết sôi sục toàn thân vô lực.

Chính vào lúc này, từ phía tả không biết từ đâu, một kinh tiễn vô thanh vô tức nhắm y bắn tới, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thấy nổi chỉ hấn có thể hét được mạng ta đã xong, mặc dù kiếm ở trong tay y nhưng lại không cách gì gạt đỡ.

Tả hữu đồng thời kinh hô.

Lô Quân Ngạc hồn phi phách tán, đang định tránh né đã thấy bóng mũi tên bắn tới, liền thổ ra một làn mưa máu.

Bạt Phong Hàn lại kêu lớn: “Thiếu soái Khấu Trọng đã đến!”

Âm thanh vọng vang!

Lô Quân Ngạc bất ngờ gục xuống lưng ngựa, rồi rơi bịch xuống bãi cỏ dưới chân ngựa trong ánh mắt ngỡ ngàng không tin nổi của tướng sĩ hai bên tả hữu.

Kỵ trận Đường quân lập tức đại loạn.

Từ Tử Lăng thu lại Thác Mộc cung, tay cầm trường thương, hất văng cung tiễn bắn tới, thi triển thuật “Nhân mã như nhất”, lăng không nhảy vút lên tiến lại sát nhập địch trận.

Bạt Phong Hàn tung hoành ngang dọc khắp trận địa của địch nhân đoạn cướp lấy một con ngựa, Thâu Thiên kiếm vung lên, kẻ nào cản bước đều hồn du địa phủ.

Một ngàn năm trăm tinh kỵ theo sát phía sau Từ Tử Lăng cũng hưng phấn xông lên, chẳng mấy chốc đã đánh cho địch nhân vốn đã bắn loạn lại càng thất điên bát đảo, quân không ra quân.

Bốn chữ “Thiếu soái Khấu Trọng” quả nhiên hết sức lợi hại, địch nhân nghe thấy khiếp đảm kinh tâm, quân thủ thành sĩ khí phấn chấn. Dương Công Khanh thấy loạn cục lan khắp cả chiến trường thì vội hạ lệnh cho các xe cơ động nhất loạt tiến lên, đổ đất đá vào đường hào, cả chiến sĩ lẫn dân trong thành đều quên mình ném các bao cát xuống đường hào.

Hai đạo kỵ binh vốn định chặn đường lui của Từ Tử Lăng nhận được hiệu lệnh vội vàng cứu viện, nhưng đã muộn mất một bước.

Từ Tử Lăng cùng Bạt Phong Hàn hội hợp tại chiến trường, suất lĩnh thân binh sát nhập với quân thủ hào, quân Đường mất đi chủ soái, lại nghe phong thanh Khấu Trọng xuất quân công tới cuối cùng bỏ mặt thành hào cùng doanh trại, đào tẩu tứ tán.

Quân thủ thành vượt hào xông tới tấn công lập tức khống chế cục diện, dưới sự chỉ huy của Dương Công Khanh nghênh đón kỵ đội của địch nhân đến chi viện.

Từ Tử Lăng hét lớn: “Công phá cao trại!”

Rồi cùng với Bạt Phong Hàn thống lĩnh kỵ binh vừa trải qua chiến thắng ban đầu ở Lạc Dương, ào lên như một cơn gió lốc cắt qua quân địch đang rút lui về cao trại, vừa đánh giết vừa tiến lên tới trại địch.

Thắng bại đã định.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>